

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloquentia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Quanta & quam præclara: laudationis materia in sanctorum Martyrum
certaminibus, & religiosa sanctorum rita. Capvt XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

*Ecclesia o-
pus Christi.* *Ecclesia opus Christi magnificentis-
simum.*

CAPVT X.

Etiamne parum maiestatis habere videtur Ecclesia sanctissimo Domini cruento fundata, & ad hunc usque diem locupletissima ornamentorum omnium accessione propagata? Evidenter videre mihi video illam Christi sobolem nunc aureo curru, & lucentibus quadrigis inter consia palnis virentibus, nemora, latissimo cursu volantem, cui plura sunt diademata, quam come arborum, plures coronae, quam ignea siderum formae cōvertuntur, plures iuxta auro, & margaritis triumphi, quam sunt ora, partesque terrarum: Nęque enim suam gloriam his mudi, curculis, & vitæ spatijs definiuit. Fertur autem vietrix, triumphatrixque viuens per calcatas Deomonum cœrueces, per impressa suis vestigijs tumentium satraparum capita, per tot hæreticorum turmas florentissimo. Marte concisas, per tot cerastas comminutas, quo um etiam fatum super extractæ è vereculis expectant nitidula.

*Apostolorū
vocatio.* Ar quibus initijs ad hanc gloriam effluerit: duodecim homini, qui auctoritate graues? nihil illis contempnū, opulentia copiosi: quid magis nudum, aut destitutum? eloquentia gloria celebres? nihil infantius: iam tamen illi è fluviorum ripis, & pescatur recentes, callosis ex diurno labore manibus, longa macie torridi, & omnis conciliatricula illius urbanitatis expertes, rustici è tugurijs, & mapalibus educti, triumphos regum meditantur, partuntur inter se orbem terrarum, viatorias, & spolia definunt, per abrupta montium, & disiectissima quaque regionū, ignis veluti quadrigis euecti volitant, feruntur pene extra solem, & sidera, per squalentes arenarum tractus, per tostas vehementissimo solis appulsi regiones, per æternō frigore rigentes plaga: in quibus nullum humani cultus vestigium. Perueniunt deinde ad numerosissimas gentes, pugnant nudilacesri, interres, contra Reges, satrapas, praefides, iurisperitos, sacerdotes, fluēris in suos humeros totius mundi aciem excipiunt, persuadēt impia religionem, auarissimis paupertatem,

*Apostoli vii
in fortissimi
in hominū
conuersione.*

omni libidine inquinatissimis castimonianis, & quod stuporis plenum est, contritis Dæmonum simulachris, templisque falsorum numinum excisis, cruciarj vexilla in clarissima luce terrarum defigunt, fulgent deinde mucrones in iugulum exerti; tonent minaziant: qua parte violent armorum fulmina, præsto sunt qui excipiunt, qui toto pectore mortem induant, & vincant moriendo.

Ex eo semine se trudit Ecclesia pusillus greci imprimis tanquam nidulus inter scopulos gentilitatis affixa, quæ melioribus afflata sideribus crescit in immensum, tulditur, vexatur, premitur, iam de eius vita clamatum putatur, iam vespillones tumulum apparant, iam meditantur exequias, cum illa nouis viribus repubescens, & felicibus euecta pennis tranat maria, & ex ruinis suos triumphos inauratur.

*Ecclesia in
clementia.*
*Duris ut illex tunica bipennibus.
Nigra feracu frondis in Algido.
Per danna, per cedēs, ab ipso.
Ducit opes, animumq; ferro..*

*Quanta & quam preclara: laudationis
materia in sanctorum Martyrum cer-
tainibus, & religiosa sanctorum ri-
ta.*

CAPVT XI.

Qua voce præstantissima Martyrum pro fide certamina, & magnificentissimum triumphorum gloriā prædicare possim? hic mens obstupefcit, rigid membra: præstrictus tot radijs hebetur animus, sui argumenti magnitudine absorbetur oratio.

Instruuntur, Proh fidem, & religionem! tota terrarum orbe carnificinae, nouis, inuisis, inauditis suppliciorum generibus apparatus: instant Imperatores barbari extiales, funesti, humani generis lanistæ portius, tortoresque impurissimi, quām Principes, & quos uno verbo clariss appellauero, Nerones, Domitianii, Decii, Diocletiani, atque ex veteri illa immanitate, Sapores, Monimuchi, Duaniani.

Hoc unum habent in votis, ut Ecclesiam illam coelaplantam, iam latè gemmarum Imperationis patru turgentem, & se per dumeta hilarius barbari cito.

*quid' olim
Ecclæsia in
tentabat.*

fferentem, tormentorum procella, cruxis que humani fluctibus obruant. Producuntur ex omni terrarum regione, Episcopi, sacerdotes, senes, auctoritate graues, religione sancti, ætate venerandi, quibus se comites adiungunt, matronæ, & Virgines, sexus imbellis, tenerique flosculi parvulorum, quorum statula ferri ipsi poterat videri miserauda. Trahuntur ad Prætorum subsellia, & a subsellijs ad amphitheatra publicamque laniam, unius criminiis rei, quod summum umen colerent, in omnes benefici, solis Dæmonibus inuisi, torquentur corpusecula, quibus vix erat vulneri locus, non habebant quæ ferrum recipere, habuerunt tamen, unde vincerent.

*Martyrum
supplicia.*

Sed quid dico, ferrum, iam neriu, & micro, & virga plumbaræ, & ferrei pectines, & vngulæ, & cætera exquisitissimorum suppliciorum instrumenta, quæ sine horrore ab ipsis crudelitatis administris aspici non poterant, pro ludo, & delicijs habebantur. Fera ipsæ alijs semper feræ, solis martyribus clementes nati, videbantur, quod celeritate mortis saevitiae facerent compendium; Quamobrem alia iam tormenta quærebantur. Ardebant liquato plumbō perfusi, lento igne cremari, nunquam & toties mortui; In vicem nocturnorum luminum ardebant, inter arenae protoruum licentiam, & lascivientium greges cibri oīum, quibus clariiores stellas cælum non habuit.

*Tortmento-
rum vania
genera.*

Mugire cogebantur in Tauris æneis, valentissimo igne succensis, qui ad Symphoniam beataram Mæntium euocabantur. Objiciebantur Vespis melle delibuti, sole flagrantissimo, purissimis apibus ipsi castiores. Premebantur torcularibus, quorum beatissimus crux vinum erat Angelorum. Includebantur scaphis lento, & exquisito supplicij genere per varias mortes cruciati, quos proximo caeli manebat immensitas.

*Martyrum
confessio-*

Torrebantur in ferreis eratis, qui sparfos floribus, lucentibusque margaritis interfluctos pro Christo lectulos spicuerant; Atque inter tot poenarum acerbitates cum rena cruxis ebulliente, conciliisque carnibus paulatim cum languine vita desflueret, manus, nebat tamen glorioissimi facinoris conscientia erectus animus, contemptor deliciarum, penarum irrisor sui victor, triūphator tyrannotor, qui tot sibi ora ad Dei laudes celebrandas data putabat, quot erant in corpo-

re vulnera, in quem hoc carnifices poterant, quod aduersus solem nebulæ, qui denique ex catastis, & crucibus, & incendijs integer euolabat in cælum. O fortunatam mortem, quæ naturæ debita Christo præcepta est! o solem ipsum beatissimum, qui vos ex rogis in cælum tendentes exceptit!

Vos fortissimi dum vixistis, nunc postquam à nobis excessistis, sanctissimi milites, nobis hanc patriam vestro cruo peperistis; Vos trementes populos, & effusos in tam exilia corpora carnificum globos magnificissimo patientiæ spectaculo superastis...

Vos cœlum aperiuitis, Vos calcastis inferos, Vobis pro diademeate, & coronis candentes galæ fuerunt, pro margaritis vulnera, pro exquisitis dapibus ieiunia, pro voluptuarijs horris faxa, & solitudines, pro confectis voluptate balnicis stagna glacie rigentia.

Actum est vobisecum præclare, beatissimi, nam inter palmarum vestrorum fructus mortui, properantem spiritum effudisti in victoria. Vobis vero tot sunt tumuli, quot ora terrarum: torlaudes, quot ora gentium: tot triumphi, quot pompa virtutum stat ipsa trophyorum vestrorum moles magnifica, insculpta literis, vestro ipsorum cruxore feliciter exaratæ, amplis illuminata gloria sideribus, quibus ut luceant faces succedit æterritas.

Qua vero in parte miraculorum eos con-
Religioſi, stirnes, quibus tota pene vita martyriū fuit, qui eas humanæ vite blanditiæ, quibus opressa virtus consuere nonnunquam solet, fortiter a pueri repudiariunt, qui se à corpore, & hoc sensum commercio auocarunt, qui ad diuinarum rerum cognitionem curam omnem, studiumque traduxerunt, homines curarum illecebri, & negotiorum anfractu expediti, toti harentes origini suæ Deo, qui buscibus ieiunium est, paupertas opulentias, cruciatu deliciae, qui quod rarum, &

difficillimum est, antequam morentur, sponte ceperunt.
exire de vi-
nis.